

били докарали. И той цѣлува единия по челото, цѣлува и другия. — Е, сега, рекълъ, свърши се. Сега може да умра. — Легналъ, скръстилъ ржце и до вечеръта умрѣлъ.

Чичо Митушъ се обърна къмъ дама, поогледа се и току измъкна изподъ стрѣхата една кука.

— Хайде! Хайде да идемъ да наскубемъ сѣно, че мръкна, — каза той. — Хайде, Аго! Какво се умисли...

И двамата, той съ куката, Аго съ изплетената съ вжже тарга, която влачеше подире си, тръгнаха къмъ кладнитѣ съ сѣно.